

Alya Elouissi

Za igralko in glasbenico Alyo Elouissi je svet širok in odprt prostor neskončnih možnosti. Odrasla je v Ljubljani, v slovensko-alžirski družini, se spogledovala s študijem v ZDA, nato več let živela v Moskvi in se dokončno našla v Londonu, kjer je še vedno njen drugi dom.

URŠA IZGORŠEK

Držim se pravila, da se ne veselim preveč

Te dni dokončuje album svojih pesmi v angleščini. »Iz srčnih ran so nastale lepe brazgotine,« pravi. FOTO JOŽE SUHADOLNIK

Medtem ko lahko Slovenci poslušamo vašo svežo skladbo V srcu Jadrana, s katero ste nastopili na festivalu Biser Jadrana v Črni gori, so oktobra na Netflixu predvajali psihološki triler *The Woman in Cabin 10*. Glavna zvezda v njem je Keira Knightley, vi pa imate manjšo vlogo kot novinarka časnika *Guardian*. Kako ste si jo izborili?

Živim med Londonom in Ljubljano in junija letos sem se tam ukvarjala z različnimi projekti, med drugim sem snemala glasbo. Kot je že običajna praksa, mi je agent poslal elektronsko pošto s podatki o projektu in me vprašal, ali sem na voljo na določene datume. Vse je seveda bistveno lažje, če sem v Londonu, saj lahko začnem takoj delati.

Kot je običajno, agent producentu in režiserju pošlje moj igralški profil, v katerem so moji igralški portreti, izkušnje, izobrazba, včasih moraš narediti avdicijo, včasih pa samo poslati svež predstavitevni video. Moj profil je očitno zadoščal in čez dober teden mi je agent čestital, da sem dobila vlogo.

Držim se pravila, da se ne veselimo preveč, dokler ni za mano prvi snemalni dan. Iz izkušenj vem, da se lahko stvari spremenijo v zadnjem trenutku. Letos sem bila potrjena za res velik film, šla sem že na pomerjanje kostumov, potem pa so mi tik pred zdajci sporočili, da moje vloge ne potrebujejo. Na avdicijah in snemanjih dam vedno vse od sebe, potem pa stvari niso več v mojih rokah.

Ste nekaj prizorov dejansko posneli s Keiro Knightley?

Ja, nastopam v prizorih na začetku in na koncu filma, kjer je ona v uredništvu *Guardiana*. Sem njena kolegica na desni strani. Glede svojega dela sem skromna oziroma prizemljena. Iz tega ne delam pompa, tam sem zato, da opravi svoje delo. Seveda sem bila zelo vesela in počaščena, da sem lahko delala z njo in da sem spoznala režiserja Simona Stona. Vsi ti ljudje so čudoviti. V tujini je velik trg, veliko priložnosti, ampak je tudi težje priti zraven. In zato tudi veliki, tako imenovani igralci z A-liste, kot je Keira Knightley, res cenijo vsako priložnost, ki jo dobijo. Zdi se mi, da ni prostora za

BIL JE NEPREDSTAVLJIV OBČUTEK, KO SEM STALA OB KEIRI KNIGHTLEY, HKRATI PA SEM SE ZAVEDALA, DA SEM TAM ZATO, DA OPRAVIM SVOJE DELO.

velike ege in pride vsak predvsem opraviti svoje delo. Čisto do zadnjega nisem vedela, kaj vse se bo na snemanju dogajalo, saj smo sledili napotkom režiserja. Snemali smo dva dni v Shepherds Lane Studiu v Londonu in bilo je super.

To ni vaša prva izkušnja s prvokategorijami, saj ste v filmu *Barbie*, nagrajenem z oskarjem, nastopili kot stand-in igralke Sharon Rooney, torej ste prevzeli njeno vlogo, ko je snemalna ekipa nastavljala vse potrebno za snemanje, vendar se vas v filmu ne vidi. Igrali ste tudi v filmu *Wonder Woman*, pa televizijskih serijah *Silent Witness*, *Black Mirror* in drugih. Bi rekli, da je *Ženska v kabini 10* vaš največji uspeh doslej?

V tem trenutku je težko reči. Z medijskega vidika je verjetno prelomno, z igralškega stališča pa je zame to le delo. Seveda je bilo čudovito, ker sem spoznala Keiro, saj se spomnim, kako sem njo, Orlando Bloomo in Johnnyja Deppa kot deklica gledala v *Piratih s Karibov*, potem pa je kar naenkrat stala zraven mene. Bil je nepredstavljiv občutek, hkrati pa sem se zavedala, da sem tam zato, da opravi svoje delo. Gre za manjšo vlogo, v kateri pa sem zelo vidna. Doslej sem igrala tudi vloge, ki so imele več besedila, tudi v Rusiji, kjer sem študirala na inštitutu gledaliških umetnosti Gitis.

Kakšen vtis je zvezdnica naredila na vas?

Keira je zelo prijetna. Sicer pa moram reči, da so vsi, s katerimi sem delala doslej, tudi velika imena, kot sta Margot Robbie in Ryan Gosling v *Barbie*, zelo prizemljeni in se dobro zavedajo, da so tja prišli odigrati svojo vlogo.

Se v Moskvo še vračate?

Tam imam svojega agenta za ruski trg in če dobim ponudbo, se

občasno vrnem. Zame je tam precej drugače kot v Londonu, ker sem končala njihovo največjo in najboljšo akademijo Gitis. Moja tržna niša v Rusiji je čisto drugačna. Čeprav govorim tekoče rusko, sem tujka, in ker tekoče obvladam šest tujih jezikov – slovensko, angleško, francosko, arabsko, rusko in srbsko – in še kakšnega bolj osnovno, mi ponujajo vloge tujk. Že po videzu sem drugačna, rečejo mi eksotična Alya. (*nasmeh*) V Londonu pa je veliko eksotičnih ljudi in tam je moja tržna niša spet drugačna, tam sem bolj Sredozemka, tako da dobivam vloge za Grkinje, Španke, Portugalko, Italijanke, tudi za prebivalke severnoafriških držav.

V London ste odšli po koncu gimnazije, da bi zaslužili za študij v ZDA, kar se je kasneje pokazalo za finančno nedosegljivo. Kako se spominjate prvih mesecev in neznanem okolju, kjer ste se lahko zanesli le nase? Od kod vam pogum?

Ne vem, kakšna sila me je vodila tja, a nekako sem zaupala, da bo vse v redu. Sicer pa se spomnim občutka, ko sem prvič prišla v London. Zelo všeč mi je bila energija mesta in dobila sem občutek, da je tam vse mogoče. Začutila sem, da se lahko marsikaj zgodi, začutila sem neskončnost življenja in potenciala, ki ga ponuja, ne pa tudi neuresničljivih možnosti.

Načrtovala sem, da bom prišla le za nekaj mesecev, da si bom z delom v manekenstvu ali kakšni kampanji nabrala denar za šolanje v ZDA in ob tem še vadila angleščino. Prvih nekaj tednov te žene adrenalin, začenaš novo življenje, spoznaš nove ljudi, potem pa sem se začela spopadati z domotožjem in sivino. Čeprav sem bila vedno samodisciplinirana, sem morala uvesti še strožjo disciplino, saj sem skrbela sama zase, tako kot sem rekla staršem. Doma so me vsi podpirali. Staršem, sploh mami, sem hvaležna, ker me je v otroštvu in mladosti izjemno podpirala v umetniških hobijih, ker je vedela, kako pomembna je umetnost za dušo in razvoj otroka.

Na začetku sem morala v Londonu prijeto za marsikatero delo. Opravljala sem promocijska dela ob podzemni, bila hostesa na sta-

KNJIGA

Clarissa Pinkola Estés:
Ženske, ki tečejo z volkovi

ALBUM

RAYE:
My 21st Century Blues

SKLADBA

Eva Černe:
Kdaj, če ne zdaj

MUZIKAL

Cats
(britanska različica filma iz leta 1998)

dionih, promocijska dela so zelo prilagodljiva in tudi zelo dobro plačana. Ko sem ugotovila, da bom ostala v Londonu, sem poiskala agencije, začela sem hoditi na solo petje, spoznala nove ljudi in vse je nekako šlo. Začela sem se prijavljati na avdicije, igrala sem v kratkih in študentskih filmih. Prelomno je bilo, da sem dobila vlogo v gledališki igri *Accidental Artist* v gledališču Bread and Roses Theater.

Preden sem prižgala snemalnik, ste omenili, da so vam bolj kot kariera pomembni družina in dobri odnosi z bližnjimi.

Čutim, da je zame najbolj pomemben moj notranji mir, kot pravimo v angleščini *well-being*, česar ne znam ustrezno prevesti. Zame je pomembno, da so vsi v moji družini živi in zdravi in da so naši odnosi kakovostni. Cenim trenutke, ko smo skupaj, in jih ne jemljem za samoumevne, ker včasih res ne veš, kaj se bo zgodilo jutri. Tega ne govorim iz strahu, ampak ker je že toliko ljudi odšlo iz mojega življenja, tudi iz moje generacije, sem začela na življenje gledati drugače. Če nimaš teh temeljev, če nimaš pravih prioritet, te lahko potegne navzdol. Potrebujem svoj notranji mir, saj iz tega izhaja vse, tudi moja kariera.

Pravite, da ste zadržani do razkrivanja načrtov, pa vendar, kaj lahko poveste za prihodnje mesece?

Oktobra sem v Londonu snemala filmske projekte, o katerih še ne smem nič povedati. Lahko govorim o tem, na kar imam vpliv. Zdaj se bom vrnila k snemanju albuma, na katerem bodo pesmi, ki sem jih napisala v zadnjih dveh letih. Same od sebe so se rodile v angleščini, produciral pa jih je Neisha. Res lepo sodelujeva, doslej je prav ona produciral vse moje slovenske pesmi, postali sva tudi dobri prijateljici. Tega albuma sploh nisem načrtovala, a pesmi so se rojevale same od sebe. V zadnjih dveh letih sem doživela ogromno zgodb, ki so me preoblikovale, iz srčnih ran so nastale lepe brazgotine, brazgotine sprememb, brez katerih ne bi bila to, kar sem.

Rdeča nit pesmi so odnosi, moj pogled na življenje in kako z njim plavati naprej.